

Святое Пісанне гаворыць пра тое, што існуе грэх, які ніколі не будзе прабачаны чалавеку ні ў зямным жыцці, ні ў вечнасці. Біблія называе яго грахам супраць Святога Духа (параўн. Мц 12, 31–32; Мк 3, 28–29; Лк 12, 10; 2 П 2, 20–22; Гбр 6, 4–6. 10, 26–29). Але ў чым канкрэтна ён заключаецца? Знайсці адказ на пытанне нам дапамагае Катэхізіс каталіцкага Касцёла (ККК, 1864).

Ёсць падрабязнае апісанне 6-ці праяўленняў граху супраць Святога Духа:

- **1. Грашыць, празмерна спадзеючыся на Божую міласэрнасць;**
- **2. Упадаць у роспач або сумнявацца ў Божай ласцы;**
- **3. Супраціўляцца спазнанай праўдзе веры;**
- **4. Зайздросціць бліжняму, які мае Божую ласку;**
- **5. Заставацца закамянелым у грахах;**
- **6. Адкладаць пакаянне аж да смерці.**

Калі разважаць пра сутнасць гэтых праяўленняў граху, можна заўважыць, што ўсе яны зводзяцца да 2-юх крайнасцей. Умоўна іх можна назваць фальшывым духоўным аптымізмам і фальшывым духоўным песімізмам.

У першым выпадку чалавек не ўстрымліваецца ад граху, бо лічыць, што Бог абавязкова яму прабачыць.

У другім выпадку – таксама не ўстрымліваецца ад граху, але ўжо з адваротнай матывацыяй: ён лічыць, што Бог яму ніколі не прабачыць. † Здаецца, у сучасным свеце асабліва папулярнае першае з узгаданых праяўленняў: жыць у граху, празмерна спадзеючыся на Божую міласэрнасць. Людзям прыемна ўсведамляць, што Усявышні іх любіць заўсёды, усюды, незалежна ад акалічнасцей. Аднак чалавек, які трымае ў граху і суцяшае сябе надзеяй на Божую міласэрнасць, становіцца ахвярай уласнага эгаізму. Ён лічыць, што можна грашыць, бязмежна выкарыстоўваць любоў Створцы – аж нават да таго, што перакінуць на Усемагутнага клопат аб выратаванні, а самому нічога пры тым не рабіць, разбуральна, свавольнічаць.

Гэта тыповыя паводзіны капрызнага дзіцяці, якое не ўмее любіць і не жадае змяняцца. Адсутнасць спачування, ахвярнасці, няўменне валодаць сабою такі чалавек прыкрывае прыгожымі словамі пра сваю слабасць і бязмежнасць Божай міласэрнасці. Аднак яго ўчынкі сведчаць пра тое, што ён не шануе ні Бога, ні сябе. Варта ўсведамляць, што ўсё вырашаюць не красамоўныя прамовы пра Збаўцу, любоў і спадзяванні, а канкрэтныя дзеянні, скіраваныя на неадкладнае вызваленне душы з няволі.

Ці ўсе грахі могуць быць прабачаны?

Аўтар: кс. Андрэй Рылка Паводле ave-maria.by
26.11.2017 00:00

Дык чаму ж не прабачаецца грэх супраць Святога Духа? Чаму не прабачаецца празмерная надзея грэшніка на Божую міласэрнасць? Незалежна ад праяўленняў і перакананняў грэх супраць Святога Духа з'яўляецца свядомым трываннем у граху і нежаданнем ад яго пазбавіцца, адкідваннем такой магчымасці. Чалавек не хоча прыняць прабачэнне. А ўмова прабачэння – гэта пакаянне, адмаўленне ад граху.